

Драган Б. Ђоковић

ПЕСМА О ПЕСМИ

ДАН КАДА СУ ПЕСМЕ БЕЖАЛЕ ОД МЕНЕ

дан када су песме бежале од мене
стихови били паучина
наслов ни мува

дан када су ме деца оставила
отишавши у рат
са комшијском под руку
вала, и ако су

дан када ме жена преварила
што свака уме
бар мало ако је сама
и нека, требало је и пре

зато и преписујем једину песму
заумне њене путеве
узмицања и рађања

и мајке наше када испраћају
последње кораке синова
а они и јесу последњи,
држаће се за руке

*јер ми управо стојимо
као један велики стоменик*

а таквог жели да има
свака у глави чиста,
док листа читуље
заокружиће неког ко је траг оставио
и тако упорно гледа у њу
и из читуље излази
као дављеник из мора (бољи но икад)

јер дан када су песме бежале од мене
нису од свих
такво лице док памтимо
нећемо напипати своје

ДАНИ ЗА МОЛИТВУ

тек покопаном војнику
не недостаје говор
нити плотун што ваздух пара

фали му дан који се памти
попут овог
 са дугом од кармина
а то су усне неба
и ту ће остати

потомци
на свежу хумку
ставиће цвеће набрано узгред
и сузе које падају са лица младе
 на влажан гроб
биће све што је покојник добио

а зна се да ће ускоро устати
и тескобу заменити новом,

док буде учио говор
поделиће се са собом
 као што таласи мора
 деле обалу молитвом

и она пристаје

ЏОН КЕНЕДИ ТУЛ ЈЕ ПОДВУКАО ЦРТУ, А МИ?

да ли вам се учинило
да зелена ловачка капа
Игнација Ж. Рајлија
боље пристаје некоме другом
или се само њему учинило

или је можда превидео
да је борба за достојанство Мавара
коначно устукнула
пред киком Мирне Минкоф
коју је нежно привукао шапом
те пољубио влажним уснама
и поново ће

ЕПИТАФ

рђаво дете увек остари
прах његов загадиће и море

па шума поред
клонулим плодовима чуваће мир
и све што је немо трајаће
и све без имена
познаће се у себи
јер тебе је ословило

траг не треба да буде траг

на прагу туђе куће
где твоја није постојала
реч је упориште простака

а тај ће свећу запалити

давно се снио
да би се сањао опет

премда
суза се чини као свет један велик
па био невелик
већи се родио није

НАБОР

девојци
са очима старице
црнина пристаје

посвећена смрти
беле цветове жели
али њих нема

и она која уме да чека
сакриће суштину приче
онако како би крин мирисао
онако како би себе удисао

један управо крунисан краљ,
у слепим очима старца
пристајао би себи

ПЕСМА О ПЕСМИ

прохтело ми се да напишем песму
помисли песма

сви ти уклету песници
са собом или без
речи ми кидају
или додају нове

разодевају божанске девице
облачећи их наново
или их невољне

препусте песнику са моноклом
не би ли севнула метафора
да се и невидљиво види

да би се невидљиво видело
осаму блаженопочивших ослушни
и оно што ће ти рећи
само је одмахивање главом
и нигде ниједне речи

*али песма не говори
иу су сви њени одговори
и сви су стали где нико није:*

ту где се мирис поклонιο
нигде га нема
тамо где се скривао
одело није оставио,
али га јесте обукао неко

ко ни примиписао није

САН НА МЕГДАН НЕЋЕ ПОЗВАТИ СМРТ

како да песник постанем
ја који сам кишу исплакао
мисли се облак

доле и јесу разлике:
царски пропланци
мисли на умору
људи огрезли у грех,
јер лестве које само ја видим
говоре ми да сиђем
и све што сам по небу покрао
да њима оставим,
а то су птице обимније од епа
пртљаг угаслих звезда и снег
кад оно шећер напладао

него да покушам нешто
када већ кушам себе
 понови облак
ако песма уме да дарује
научићу је да пева
на начин како то чини песник
под претњом јаке речи,
а ту сам из његове баште ишчупао
да је поново засади
да никне што никад није:
шећерни цвет са млечном круном
са златним руном под руку

и иде дан не да би свануо опет
и хода ноћ тако лако на прстима
па срна
над питким извором
гледајући властите очи заборавиће их

СТИХ

и док га хватамо

он се већ закачио
за беле чипкасте гаћице
одбегле младе

бестидан као ваџ

ВАЗДУХ

уследи ли вечна тишина
ваздух неће добити тело

ако је душу отворио
давно је врата закључао
и себе ту види
 већег но икад,
а да се није уплашио
оних када дубоко уздахну

буде ли умирао
учиниће то

у осами кићеној цветом наранче

опојан а бео у руци девојке
и мртву природу довешће у ред